

RADMILA LAZIĆ

DOROTI PARKER BLUZ

EVERGREEN

Dosta mi je usamljenih žena.
Tužnih. Ucveljenih. Napuštenih.
Čije duše plutaju
Kao boce s porukom bačene u more.
Dosta mi je narikača.
Dosta saučesnica, družbenica, sestara.
Usedelica i udavača. Večnih udovica,
Čija srca cure i kaplju
Poput pokvarenih slavina.
Dosta mi je tog pogrebnog marša.
Nemam više ništa s vama.

Dosta mi je majčica skočica
I vernih ljuba oborenog pogleda -
Čuvarkuća lanjskih snegova i rajskih vrtova.
Dosta mi je vaših spomenara i herbarijuma,
Ispresovanih himena i ispeglanih bora.

Dosta, vaših zamrznutih talenata
Što se krčkaju u loncu Njegovog omiljenog jela.
Vaše crne džigerice i pohovanog mozga.
Vaših praznih kreveta i uglancanog parketa
Po kome klizi mesečina
Umesto šekspirovske životinje s dvoje leđa
Nemam ništa s vama.

Dosta mi je vaših otežalih zadnjica,
Podvaljaka, podočnjaka, pobačaja.
Vaših dijeta, depilacija, ondulacija.
Vaših dekoltea, visokih potpetica,
Šliceva, i ostalih udica.
Dosta mi je te nožice ispod stola,
Tog pogleda ispod oka.
Licitiranja i rasprodaja:
Ko-će-kome, Ko-će-koga.

Dosta mi je vaših aperitiva i deserta
Mladih stršljenova i bezopasnih bumbara -
Vaših slatkih otrova.
Na smrt voljenih i ljubavi do kraja života.

Vašeg Sedmog neba što seže
Do vrhova Njegovih cipela. Vaših
Vitlejemskih jasli - Njegovog međunožja.
Dosta mi je vašeg "Po zeljama slušalaca".
Vaše *never more* stara je pesma,
Evergreen vaših kasnih proleća.
Sve bi dale za jednog muškarca
U liku bespomoćnog boga,
Vi Adamova rebarca.
Nemam ništa s vama.

Igračica bih da sam na trapezu,
Hodačica po žici, ukrotiteljica lavova.
Kroz обруč vatre bih da skočim
U svako grlo ili srce,
Da bih se ponovo rodila u porođajnim bolovima.
Sve bih isto a sve drukčije.
I njegovu bih ljubljenu glavu
Na mom trbuhu – Salominom pladnju.

DOROTI PARKER BLUZ

1

Nevoljena. Nemažena dugo.
Zaboravljena kao rublje na žici,
Ni ludača ni štreberka -
Cura sam,
Zarđale pice, postrizenog koječega.

Oblačim crne gaćice,
Prekrivam još neolinjalu ćubu.
Mažem usne, pirlitam kosu,
Na štikle se penjem.
Spremna sam za tebe.
Za tebe koga još nisam srela.

Još samo usku haljinu da obučem,
Pa da pretrneš,
Da ti se noge odseku,
Kada me ugledaš takvu.

Srešćemo se slučajno- namerno
Tamo gde jedino mogu biti,
Tamo kuda inače ne idu takvi kao ti.
A takav mi treba, takav ti,
Koji će me odmah povesti kod sebe
Znajući zašto to čini.

Nisu mi potrebne nikakve žvake,
Tipa: jesi li čitala tog i tog ?
Da ti pustim klasiku ili bluz ?
Toga se naslušah,
Ko vremenske prognoze i tačnog vremena.

Nego da pređem na stvar:
Dajem ti vizu
Za moje telo-moju domovinu.
Nekad dobro parče,
Ni sad nisam za bacanje.

Koža mi je iznutra plišana,

Kao u perunike.
Pomiriši. Probaj.

Čim zaključaš vrata
Stisni me uz njih,
I počni da me ljubiš
Sve niže i niže.
Ako to ne učiniš ti, učiniću ja.
Moje do maločas zimsko telo
Sad je grm pun divljih pčela.

2

Proćerdah štošta.
Al sad znam što znam:
Dvanaesti je čas, hvata me frka.
Brzim stigle godine
Natovarene svakojakim prtljagom.
Još romansa ili dve, i poneki flert,
Pa u starudije ili antikvitet.

Ti si mi potreban, šećeru,
Dajem ti šansu.
Potri, precrtaj!
Kao kredu sa školske table,
Obriši dane tmurne i dane prazne.
Tu gde sam stavila tačku
Dopiši šta treba.
Otključaj gde bejah zamandaljena.

Ne treba mi nikakvo piće,
Nikakva muzika, ni bla-bla-bla.
Ono što hoću to je dobra ševa,
Mrak ili svetlo, svejedno.
Ispisujem svoj život sat po sat.
Fučka mi se za tuđe priče, torokanja,
Ćef mi je da grabim i grebem,
Kao ona mačka na limenom krovu
Usijanom od želja.

O, ne umem da držim jezik za zubima,
Mnogo brbljam o ličnim stvarima.

SMEJAĆU SE SVUDA, PLAKAĆU GDE STIGNEM

1

Govore da sam lakomisljena,
Da mnogo zujim i zunzaram.
Da ne marim za rad i red.
Da bazam i landaram,
Da na sedeljkama osvanjivam,
Da se danju unaokolo vozikam,
Da s nogu džin ispijam,
Da tako i piskaram.

Govore da sam brbljiva,
Da povazdan toročem,
Da jezikom kao zmija palacam.
Da mi ga već jednom treba ofikariti.
Da me treba po njušci zveknuti.
Da me treba ko muvu prikucati.
Govre da mora da imam dobra “leđa”
Kad ne prezam ni od čega.

Govore da sam namiguša,
Da flertujem bez pardona
Sa tuđim momcima i muževima,
A da mi i žene nisu mrske.
Jedna opajdara i jedna kuja pričaju
Da šetam žutokljunce a matorce čerupam,
Da nikom ništa ne dajem za džabe.

Govore da sam prolupala,
Da se na sav glas smejem,
Da se cerekam kao da sam šenula.
Ako mi šta nije po volji
Da plačem kao trogodišnje dete,
Gde god da se zateknem.

2

Smejaću se svuda, plakaću gde stignem.
Život je kandirano voće & ocat,
U stihove ih umećem u jednakim dozama.

Moja je sintaksa štimovanje orgulja u venama.
Gorim sa srcem od 500W,
Istina, ne grejem, al mogu da opečem,
Kao i jezikom -
Koga ne perem i ne stružem Vimom,
Al što zgotovim to i kusam redovno,
Toliko puta se oprljih, a ne zaceli niko.

Ipak, nisam riba na suvom,
Iako na suvom pecam muškarce,
Krajičkom oka, dužinom suknje.
Somići tovljeni požudom
Tu su da bi ih neko ćapio.
Što i činim, ne poričem.
Ali ni ne hajem, za sve te trice i kućine,
Što se oko moga imene spliću
Kao u plićaku čkalj oko trske.

Iznad mene je nebo, u njega gledam,
U zvezde rasute, koje ne mogu skupiti,
Niti hoću.
Nek se umnožavaju.
Nek se pare i nek se umnožavaju,
Neka bude tako.

JUTARNJI BLUZ

Sama ležem u krevet, sama se budim.
Krmelje brišem, dižem šiju.
Gledam u pod, buljim u tavanicu.
Dići se ili se ponovo stropoštati,
Navući ćebe na glavu ili uposliti tabane.

Svakog jutra isto pitanje, ista potreba,
Urasla u mene kao nokat,
Da mi se prošlost kao iznošena suknja
Ne vuče za petama od sabajle,
Da me svetlost ne ranjava
Svojim puščanim cevima.

Izvući se ispod ćebeta nije sve,
Ne dižem se samo da bih noge protegla.
Da ustanem treba mi bolji razlog,
Od šetanja šešira , kovanja ručka,
Ili brčkanja Ega u peni i pari lakih komada.

Dojadilo mi je da ležim ovde
Kao zaboravljen prtljag.
Žuljaju me uspomene, budućnost me svrbi,
Kao kopriva žare me svakojake misli.
Za susret sa javom moram biti spremana,
Podesiti nabor na suknji, izraz lica -
Što mi je dojadilo takođe.

Dojadilo mi je da furam sreću,
Da glumatam zadovoljstvo;
Kao da mi je sve potaman,
Kao da mi je baš sad krenulo,
Da sam upravo odigrala životnu rolu
I izvukla na lutriji glavnu premiju.

Žudim za nečim čemu ne znam ime.
Za nečim što bi mi izmenilo život
Okrenulo ga tumbe, naglavačke.
Iskliznulo me iz šina,
Kojima se vozim po tačnom redu vožnje.

Došlo mi je da pokupim svoje prnje
I da nekuda zbrišem.
Tamo gde niko ne bi znao za mene.
I gde bih zaboravila na samu sebe,
Kao na ljubavnika sa izbledelim licem.
Da činim samo ono što mi je volja,
Što mi se prohte.

Da za to ne tražim razloge,
Ne tražim pokriće.
Da jezdim drumovima brzim kolima
Ne misleći ni na šta i ni na koga,
Dok unaokolo vrućina se tetura,
I klimakterično sunce me prati kao pas lutalica.

SORRY, GOSPODE

Švorc sam, Gospode.
Prazno srce, prazna pica,
Izvrnuti džepovi moje duše.
U glavi tek ponešto zveči
Kao u konzervi prilog za Crveni krst.
Tutni nešto, Bogo, u moj buđelar.

Prazna sam i bez prebijene
Srce mi pišti ko čajnik.
Negde vidici pucaju od lepote,
Ovde sumrak pritisko kapke.

Sve sam protraćila, proćerdala.
Sve spiskala.
Sad Ti udeli, nahrani, isceli.
Pre nego što ubeležiš,
Daj pljugu, daj kintu,
Daj kitu, ovoj grešnici.

Daj mi danas.

Niti sijem, niti žanjem,
Niti predem,
Tebe poslušah, Bogo,
Sad Ti pobrini se za me.
Izležavam se do podne.
Danju unaokolo cunjam, gluvarim,
Noću nad rukopisima il po barovima
Dreždim, krvarim.
Ujutru stajem na hladan pod srca
Tvog sina, tvog čeda.
Njušim njegovo međunožje
Kao keruša svoje male.
Jer, Ti kaza:
Sve što hoćete da vama čine ljudi,
Činite i vi tako njima.
Al šutnu me taj čova,
Istrese me ko pesak iz sandale.

Više mi ništa ne ide od ruke-

Uska vrata, tesan put.
Ne bulji u mene, Bogo,
Ne drži me zemljina teža,
Nacvrcana sam, gubim korak,
Ulica mi je sve krivlja,
Kuća sve dalja,
Pruži ruku, pruži prst,
Ko luču, ne ko prut.

Život cvili kao usna harmonika,
Daleko sam zabasala.
Ne razlikujem više vrste ptica,
Biljaka, drveća, strane sveta,
Rečne od morskih riba,
Izvor od ušća.
Snove po kojima gacam
Od ulice kojom njišem kukovima.

Više puta voleh zauvek,
Moje srce beše vrela ringla,
Sad je vrč razbijen.
Seks neuprljan ljubavlju,
Moja je deviza.
Sve druge želje stresoh
Ko kišne kapi sa kaputa.
Gospodi pomiluj!
Pevam o duši utopljenoj,
Kuju ne mogu na obalu izvući.
Kao obešena divljač vise moje ruke.
Pomozi! Izbavi!
Daj mi - usta na usta!

Voleh gorka pića, žestoke momke,
I koješta još,
Priznajem Ti, Bogo,
Ne mimoide me nijedan greh.
Kao Tvoje telo,
Moje srce je jastučić za igle.

Sorry, Gospode,
Nisam ja ni Marta ni Marija Magdalena.
Tvoj sam ispljuvak, tvoja slina.
Sad, sve stavi na kantar.

Ne priteži i ne zakidaj.
Odreži!
Obnevidi mi srce, liši me vida.
Patiti i platiti.
Gospodi pomiluj!

INVENTAR

Ljubav mi je kost i koža,
Živi leš!
Naumila sam da je podgojim.
Daću sve od sebe
A i ti se ne snebivaj se!

Treba mi neko
Da mi nežno masira srce,
Stopala, a i ostalo.
Ali i da zakuca ekser-
Ženama i to treba, molim fino.
Taj što se šepuri i planduje
Uz kriglu piva i mindžu na dohvat ruke,
Odmah drugu nek traži.

Telo mi je belo ko kuvana riba,
Ali iznutra sam crnja
Od svake mačke pristigle iz Harlema.
Ali i dužih kandži,
Da ti srce iščupam
I brk omastim, ako treba.

Sve sam karte bacila na sto.
Sav moj Had, sve moje Edene.
I od tebe druškane očekujem isto-
Na čistac!Bez lažiranja.

Nikome više sebe ne poklanjam,
Niti dajem na veresiju.
Dosta je bilo.
Nema cenjkanja.
Hoćeš - nećeš, idemo dalje.

Srce do pola ispijeno prosipam.
Tebi kusur vraćam.
I pokazujem vrata.
Nema više.
Zatvoreno. Fajront!

Popisujem inventar.

Na dobitku - krv pretočena u mastilo.

USRED NIČEGA

Loše sam volje.
Ništa mi nije potaman,
Ništa mi ne ide od ruke.
Promašeno! - čega god se taknem.

Umorna sam i svega sita.
Prepuna kao vrč.
Presipam se na sve strane
A ništa me ne zadovoljava.
Ništa mi ni bol ne pričinjava,
Pa da kažem - *basta!*

Našla sam se usred Ničega.
Neko je navukao zavesu
Između mene i svega.
Pomahnitali sam voz
Ćušnut na sporedni kolosek,
Itđ.

Znam, duši su potrebna krila,
Srcu sidra.
Ali nema se čemu ići u susret.
Život više ništa ne obećava
Što već nisam imala.
Tegli i vuci, iz petnih žila.
Uradi sama! Uradi sama!
I tako, do - daljnjega.

Pa dobro,
Za sebe si rezervisala samoću,
Sad je baštini!
U bašti il po pepelu, po papiru.
Po sreći il po volji -
Prgava Muza kako izvoli!

Ne, ne prst u ranu!
Ali ne, ni crni povez na oči!
Jer, i sreća, da naiđe izlokanim putem,
Po čemu da je prepoznaš?
Nosi li daire?

Lupa li u doboš?

Ili, sreća je,
Što te ništa ne lupa po glavi,
Ne steže grkljan?!

Dođavola ako je tako!

Neka me trese vrućica ili zimogrozica!
- to je moje prirodno stanje,
Ili je to urođena boljka, sestrice,
Što ne izleči je?!

Ne koprcaj se kao riba u kadi!
Sutra može neko drugi roletne dići.
Ne ti.

Mrtvo srce, mrtvo srce, zapevaj!

BUDI OPAKA KUČKA

Hej, sister,
Zanjiši se, mrdni kukom,
Ne budi kao stara frajla
Što gđu Pičku drži u salmuri.
Budi opaka kučka
Što udara pravo među noge.

Svakog macana na crtu izvedi
Da vidimo koliko vredi,
Šta ima u gaćama a šta u nedrima-
Hvaljenim na sva usta.
Onog koji ti cepa srce a picu ne pali
Šutni odmah.

Zauzdaj srce, sister,
Nek propinje se, nek cupka u mestu,
Ali nek ne stavlja njušku
U svaku ruku što šećer nudi.
Može ti presesti.

Ne daj srcu da kleči
Ne daj mu ni da kmeči.
I kad ti se suze tri dana
Na obrazima suše,
Ti na štikle se penji
I svakom pokaži osmeh, kez.

Budi opaka kučka.
Poput noža blistaj
Kad ušetaš međ čopor hijena i lisica
S lažnim biserima i porcelanskim osmesima,
Među njuške i vreće pune love
Međ zadrigle i zablenule somove.

Ne daj se svakom kuronji.
Odjebi snobove i šminkere,
Šonje i šmokljane.
Bolji je i dripac od glavonje
Što mulja jaja i nosi kolajne.

Opakoj curi paše samo opak dasa.
Što viski ima u jednakim dozama
U duhu i u venama.

Ne izgovaraj tek tako ljubavne reči,
Ljubav je stromodna,
Ljubavne reči takođe,
Svaki će drkadžija pomisliti da ga pecaš,
Zbog njegovog konta u banci,
Ili da je to fora da ga odvedeš pred matičara.
Misliće da mu radiš o glavi, -
Što i nije daleko od istine,
Kako se uzme, a i šta fali?

Zaboravi, sister, sve ono
Što ne širi ti u osmeh gornje i donje usne.
Sećanje je ionako pretrpana kamp-prikolica,
Zaludno buđenje mrtvaca.
Poštedi crnu i belu džigericu, sister!
A prezrelu šljivu - tvoju stidnicu,
Daj samo onom što
Iznad svega voli pekmez od šljiva,
Sa košticama ili bez.

Sister, naši su sumraci isti,
Al za svaku od nas sviće druga zora,
Zato ti je ne mogu opisati, predvideti.
Obilje ti ne mogu poželeći
Jer ono izaziva zavist.
Ni sreću, jer ona izaziva podozrenje.
Jedino je nesreća uvek kao kod kuće,
Svugde je njen slatki dom.
Zato ti fige držim da te mimoide,
A i ti pripomozi,
Ne daj da se u tebe useli.
Ako je jednom nogom na tvojoj međi,
Izgnaj je, ne daj joj vizu.
Neka crkne u egzilu!

ZADOVOLJNO PRASE

Daj jednu cigaru, daj jedan dim!
Ne duri se - prestani s tim!
Pusti da se izludujem večeras
Kao nikad dosad.

Deca mi kao kengurici vise oko pasa,
Ti me povaljuješ kao da sam klada.
Mirišem na znoj i zapršku.
Haljine mi flekave od kašica i specijaliteta,
Od sperme i sopstvenog mleka.

Hoću da se doteram i da izađem bez tebe.
Nekud! Nekud!
Samo ću da flertujem, neću u krevet.
Zaželela sam se besmislenih komplimenata
Koji se svi odreda odnose na
Dupe i sise, na oči ili usne,
I nikada na sadržaj glave.
Zaželela sam se očiju koje gutaju
Kao da sam kolačić s medom i orasima.

Znam, znam, sve su to prečice do kreveta,
Ali obećavam ti, tatice,
Može samo poljubac u obraz.
Ako koji sklizne niže odmah ću da ga pokupim
I bacim u trnje.

Ne duri se, život je ionako popišan,
Ne pišaj bar ti uz vetar!
Nego zapali mi cigaru, da povučem neki dim,
Dok šminkam se , doterujem,
Isprobavam haljine -
Svaka kao da je tuđa,
Zavlačim se kao u čunak .
Nije čudo, jednoj meni,
Struk mi se udebljao, a trbušćić zaokruglio.

Koju haljinu, tatice, da obučem?
Gledaš li me uopšte?
Znaš li kako izgledam?

Ili sam već deo našeg pokušaja,
Koje ne znaš da opišeš
Al čim ugledaš odmah ga prepoznaš,
Kao i ja sopstvenu šerpu kod komšinice u kredencu.

Ne brini, neću se nasukati, neću nasesti,
Kući dolazim u celini i celosti.
Dobro-de, evo ti cigara, daj mi jedan dim,
Na vratima nestrpljivo zvone moje prijateljice,
Stare kučke, udešene, skockane tip-top,
Spreme kao i ja za ludi provod.

Samo da ovaj put prođe bez vajkanja,
Što nismo stavile decu u krevet,
Nego smo ih ostavile muževima,
Koji sada sigurno gledaju
Fudbalsku utakmicu na TV-u
I loču pivo, jedno po jedno.

Tatice, drži mi palčeve,
Da sve osvojim gde god se pojavim,
Da za mnom polude tamo gde budem,
Da se ne vratim kao ispumpan luft-balon.
Nego zadovoljna kao ona kasica-prasence
Na našem žutom kredencu.
U koju svako ubacuje što ima od sitniša,
I kada se napuni svi skačemo od sreće.

Hoću da sam tako zadovoljno prase,
Puno do vrha, da više ne može
U njega ništa da stane, pa ni tvoja sića.
Takva hoću da se strmeknem kod tebe u krevet
Čim se vratim iz ludog provoda.
Raduj se.

OBROK

Ne krčkaš više u meni kao u pretis loncu,
Iskočio je sigurnosni ventil,
Razleteli se po meni tvoji parčići
Kuvani s lovorom, lukom,
I ostalim gorke-slatkim mirođijama,
Koje smo uzajamno dodavali.
Sada te tako raskomadano
Stavljam u posudice, na led.
Da te sačuvam za buduće dane
Kada mi ponestane sveže hrane.
Kada u tanjiru ne budem imala
Ništa od zeleniša,
Nijednog od momčića,
Koji se lako vari.
Tada ću u zamrzivač zaviriti,
Izvaditi te, odmrznuti,
I podgrejati - na laganoj vatri.
Dok ne zamirišeš na toplo i poznato.
Na ono od čega ne boli glava.
Samo ponekad naiđe mučnina
Kao od jela više puta podgrevanih
I kusanih dan za danom.
Ali i za to ima leka,
Mogla bih te ponuditi nekome
Ko ima dobar stomak il ko ne bira jela.
Ili ću te izbaciti pred vrata ,
Neka te pokusa ona vrtirepka - kuja,
Što se ovuda mota već neko vreme.

BRAČNA POSTELJA

Srce mi je prazno poput izuvene cipele,
A i tvoje verujem nije ništa bolje.
Gejziri u nama više ne rade,
Ostali su krateri, da podsećaju
Da je nakada bilo užarene vatre.

Moj se bok uz tvoj ne primiče više.
Niti tvoja krma uranja u moje morske dubine.
Pod mojim okom ti si pokvašena šibica,
Ja sam paketić smrznog mesa u frizu tvojih grudi.

To je dovoljno i preko mere,
Da se ne srećemo više pod ovim krovom,
Da se ne mimoilazimo kao na pešačkom prelazu,
Jer nismo ni sustanari ni rođaci,
Različite su nam krvne grupe duše.

Moje grudi nisu biro za izgubljene stvari,
Da bih te tu držala, čuvala,
Dok te neko ne pronađe,
Raspakuje, složi, po svojoj meri,
Kao što ja nekad učinih.

Postelja ova nije raka da ležimo u njoj kao mrci
Nismo ti i ja Romeo i Julija
Da bih nad našim lesom sad lila suze,
A i oplakivanja živih mi je preko glave.

Neću više da naklapam, da se cenjkam
Na temu: voliš - ne voliš.
Moje je srce analfabetsko,
Neću da ga opismenjavam
Za šah-mat, za uzimala-davala.

Svaka prava cura zna šta joj treba
Neko ko će joj gristi usne umesto srca
Ko će joj paliti maštu pod nožnim prstima.

Takvog hoću, takav mi treba.
Za volan sedam i dajem gas.

Ni tebi ne preporučujem rikverc.
Bolji recept nemam.

MA SOEUR

On hrče, *ma soeur*.
Ja kraj njega ležim,
Gledam u nebo boginjavo od zvezda,
U adolescentni mesec što lagano plovi,
Kao čun morem posle bure.
Sve je mirno,
Samo u meni tako nije.
Dva smo ostrva u istom arhipelagu,
Na jednom je umor žege,
Na drugom kosti se lede, *ma soeur*.
On me ispi kao flašu piva
A moja ljubav se istopi
Kao u ustima kocka šećera, tako bi.

Sada noćima ovako ležim.
Slušam kišu kako dobuje po mom srcu.
Nekada vetar mrsi grane,
A nekada, kao sad što je,
Namotavam mesečinu na prste
I otapam uspomene kao smrзло povrće.
Za to nije potrebno dvoje,
Zar ne, *ma soeur*?

Pijem crnu tintu.
Crnu tintu za crne dane, *ma soeur*.
Mucam pomrčinu,
Dok napolju mesec sipi srebro na grane
Sa kojih opadaju moje prezrele žudnje.
Još samo kada bih mogla
Od očajja nutrinu da pometem, *ma soeur*,
I da zapevušim nešto
O zvezdama koje dogorevaju,
Ili Suncu što izranja iz modre noći
Kao iz morskih talasa mlad Bog -
Moja posestrimo po mastilu, ili čežnji.

BLAŽENSTVO ODLASKA

Otperjala sam.
Odsakutala kao veverica.
Čim leto u sandalama dođe,
I ja nazuh svoje.
Staduh na štikle tanke kao igle
Koje srcem probadaju srce.

Dosta je bilo smrtonosnih rana,
Dosta ratova među državama.
Nagutah se svakojakih pilulica,
Crne tuberoze nicali su odasvuda

Neću više da sam ičija ruža u reveru,
Niti pojas za spasavanje.
Neću da sam rupa na nečijoj cipeli
Niti cipela koja žulja.

Dok olovku režem, šiljim
Ne treba mi neko da kraj mene dreždi
Čekajući da na njega pogled bacim
Kao oglodanu kosku gladnom psetu.
Ne treba mi niko da kraj mene hrče
Kao hor testera u šumi
Dok ja tavanicu pogledom svu noć dubim.

Kao kora hleba dojenčetu
Moji sati potrebni su meni,
Da draškam desni za zube koji će nići,
I kojima ću gristi ono što grizlo je mene.

Samoću svoju neću više ni sa kim da delim.
Sada sve svoje vreme držim u šaci,
Niko mi ga ne može komadati.

Il se prelistavam il zatvaram korice
Il se izležavam il upošljavam tabane.
Pa put pod noge daleko od Jave,
Srećicu da pecam na dokovima Mašte

NEDELJA

Nedeljom obično dugo krmeljam.
Baškarim se u krevetu, brčkam u kadi.
Vučem se po kući po ceo dan u pidžami.
Niti koga primam, niti gde izlazim.

Ne dumam mnogo.
Ne pokušavam da zaboravim,
Ne pokušavam da se setim.
Gledam sebi da ugodim,
Pa čim mi se misao uhvati za neku kvaku
Ja skrstim ruke il zapalim cigaru.
Dimom teram demone u kratkim pantalonama,
Što se unaokolo šunjaju i prikradaju.

Sa mnom u kući sve je u dremežu.
Pospano, lenjo kao i ja:
Sto i stolice, tepisi po kojima gazim,
Saksije sa cvećem i cveće u vazi,
Knjige i njihovi junaci -
Svi polegali kao na ladanju.

Dobro se slažemo,
Ničije nam društvo ne fali.
Oni dremaju
A ja se ugnezdim u stih
Kao vrabac pod strehu.

EPILOG

Nisu mi potrebne jahte i vile, Nijagare i Alpi,
Niti rubini i drago kamenje,
Krzno i hermelin.
Ni podgrejana ljubav ni kukičani snovi,
Opšta ili lokalna anestezija
U vidu banknota ili muškog odreska.
Nikakav Božić-Bata što sreću deli.

Sve što hoću je Ne da kažem,
Prolaznim stvarima, vladarima,
Modi za jedno leto, lošem vinu,
Hladnoj postelji i ledenom zagrljaju.
Lovorovim vencima i nojevom perju.

Suviše slatkiša daje premalo slasti
A gorkih badema prežderah se.
U mojim džepovima sitne želje
Da se uspnem tamo gde puca pogled,
Gde me se možeš setiti.

STABLA

Dobro si parče maznuo, dragi,
Slatku životinjicu, mili,
Lepo dupence napućenih usana
Koje izgovaraju: daj mi, daj!

Pazi, ona zna šta je šta.
Pokaži joj da i ti znaš.
Svog petlića pusti da kostreši se-
Onako kako ga pamtim ja-
Nek se zabezekne, mala.

Cure danas vole žestoke momke,
One što voze brze motocikle.
Što kraj nas bruje i fijuču,
Oblake prašine dižu.
Pazi kako te slalome izvodiš
Nemoj da se povrediš, polomiš.

Stabla se mogu srušiti,
Na put leći,
Pručiti se po njemu,
Ruke svoje ispružiti.
Mogu te oboriti, pokositi-
Po nalogu Dajane Vakoski*.
Nemoj da pomisliš da sam to ja
Što pred tebe se baca.
Da me vetar ljubavi
Još tako svija da zemlju celivam
Kud prolaziš.

Moje grane nisu više tako gipke,
Nisu zelene da očaravaju prolaznike
Što pod njima prolaze.
Nisu tako savitljive a ni lomne,
Mada su ih lomili i sekli oni kao ti.

Očvrsle su toliko da nikakav vetar
Pa ni onaj koji me je tebi nosio,
Više ih ne savija i ne lomi.
Iz njih sad mladice izbijaju

Što svojim zelenilom osvajaju
Susedni hrast i grm,
Stabla što tebi današnjem naliče.

* Po pesmi Diane Wakoski “Ti što kao izdajica puštaš da moja stabla stoje”

TANGO

Po motivima priče Tango Luise Valensuele

Preko nedelje volim da sam sama,
Al subotom bih rado
Da me neko čvrsto stisne uz sebe.
Zato odlazim u salune gde se tango pleše.
U polumraku da ispovedam telo
Od danas i od juče.

Sedam za šank i naručujem čašu vina.
Druga pića se ne preporučuju ženama bez pratnje.
A ja ne bih da sam na lošem glasu,
I pored svega.

Biram onu stranu šanka
Pored koje prolaze momci
Idući da se olakšaju,
A oni to često čine jer su obično pivopije.

Odatle ih bolje ošacujem,
A i oni mene.
Brz kres oka o oko odmah kaže «da» ili «ne».

Ne odabiram ih po onome što imaju između nogu,
Mada ih ima poprilično nabudženih.
Već po stasu i hodu, po pokretima tela
Koji obećava nošenje na talasima
Ritma zvanog tango a ne ća-ća-ća.

Kada me dasa povede do podijuma,
Idem uspravnog tela i srca,
A trudim se da se takva i vratim.

Dok igram ne govorim.
Jer ovde sam da igram,
Čežnju sa bokova da spiram,
A ne da trućam koješta.

Telom pratim drugo telo

Kao voda veslo,
Zabacujući zategnute listove
U visokim potpeticama
Ispod uske suknje sa šlicevima.

Mirisao on na kerozin, naftu
Ili jeftin parfem,
Ritam tanga sve to spira kao šmrk.
Muzika niz mene teče, curi,
Kroz stopala ulazi u pod,
Dok me on uz sebe stiska.

Vruć krompir u rukama
Ili usoljeno meso,
Važno je da to čini valjano.

Posle plesa vraćam se za šank,
Uglavnom, uspravnog tela i srca,
Ali zajapurena spolja i iznutra.

Nekada odmah odlazim.
Sama, sa bocom pića ili sa dasom.
Ili, udruženi utroje.
Što može biti dobro društvo.
Al ne biva uvek dobar potez.

Najčešće taj se skljoka i zaspi.
A ja repriziram u sebi
Čitavo veče sve do jutra,
Sa muzikom u kojoj se kupam
Milovana nevidljivom rukom.

Dok u dnu sobe lampa čkilji,
I pas napolju cvili na jugovini
Ili u letnjoj prašini.

.

BIĆU OPAK BABAC

Vidim biću opak babac,
Mršava kao pljoska
Kao i sad što sam.

Ne od onih debelguzih
Što valjaju za sobom zadnjice,
Kako veli Selin.

Ne od onih dobroćudnih baba-tetaka
Uz čije je meke i punačke mišice
Lepo prisloniti obraz..

Više nalik onim strašilima za ptice
U našim baštama
Punim rumenih paradajza
Kao dečijih obraza.

Ima takvih bakutanera
Živahnih i ljutih kao osice
Sa očima navrh čela,
Sve vide, sve čuju , i imaju primedbe-
Gundala od rođenja.

Zvocaću i torokaću povazdan.
Kokodakaću kao kvočka pilićima
O vremenima kada bejah
Mlada i zgodna cura,
I kada momke vrteh oko malog prsta.

Ždrepece i pastuve dok krotih
Sevom oka, sevom suknje.
Prećutkujući sva neverstava
I sve jade,
Kao izgubljene bitke general.

Kao bapcu sve će mi biti dozvoljeno.
Da igram bridž i da plešem
Okretne igre moga doba.

Okretaću se i saplitati
O sopstvene štapičaste noge,
Udenute u trup kao čačkalice u ćevap.

Bakutaner i po!
Klicaće i aplaudiraće mi,
Mladi pametnjakovići skupljeni oko mene.

Bakuta kao reš kifla sa susamom-
Takva ću biti,
Svakom zapadaću za zube, kao i ranije.

Dok sa velikim šeširoj i haljinama do poda
Budem šetala po predlima bivšeg života,
Mirišući žutilovku, diveći se vresu,

O svaki čičak zakačinjući podsuknju-dušu.

.

POZNI BLUZ

Još se nisam olinjala, usukala,
Ima me se za šta uhvatiti.
Istina ne žarim se kao ruda.
Ali i ne kopnim kao sneg

Još mogu da rintam kao kljuse,
Mada se odviše ne pretržem.
Još mogu dobro da potegnem iz čaše,
A nije mi mrsko ni da se kresnem.

Oči mi više nisu farovi,
Žmigavci slabo pale.
Pa i ako još nose param nebo,
Usne su mi stisnute
Više nego što su bile.

Ni šuštav kao novčanica
Ni zgužvan kao maramica
Život mi je bio.
Ipak, u ustima mi je gorče
Nego što bi se slutilo.
Kao da sam pojela ceo grejpfrut
Sa sve korom, tako mi se čini.

Nisam se odviše štedela,
Pa opet u ostavi imam
Bajatih dana i buđavih tegli.
Mogla sam picu više da koristim,
Na raspolaganju je uvek bilo
Dovoljno pitona i pataka.

Ali, žalim slučaj!
Raskoljnikovi i Dedalusi
Više su me dražili.
A i ona vrtirepka Muza
Motala me je oko malog prsta.
Za njenu ljubav
Bavila sam se dopisivanjem života;

Šugavog srca,
Ustreptalog stidnog mesta.
Mada imala sam i ja svog Faona
Ali se nisam zbog njega
Bacila sa stene .
Nego sam mu pod svojim srcem
Napravila humku,
Što je mislim lepo od mene.

Sada mi od svega toga
Srce ne šepa kako treba.
Štekće i preskače
Kao tetkina šivaća mašina.
Izgleda odapeću ranije
Nego što sam predvidela.

Poslednju crkavicu od života
Uzeće mi Haron na prvom mostu,
Naplatiće mi danak za prebrzu vožnju.

Ni trepnuti neće na moje kvrgavo koleno
Istureno ispod suknje,
Na dušu što se u telu koprcu
Kao mačka u džaku.

KOST U GRLU

Zašto treba da sam lepa,
Zašto treba da se dopadam,
Da sam savršena kao orhideja,
Da sam vešta kao akrobata,
Da imam devet života kao mačka?
Kada i ovaj premećem kao vuneno klupče maca.

Znam, bedra mi nisu više čvrsta i glatka
Kao sapi ždrebece.
Niti tako gipka i pokretna za kas.
Nisu više za pokazivanje na pijacama
I sajmovima lepote,
Ni na nudističkim plažama, pa šta?

Nisu za više od dva oka.
Pod uslovom da su
Onoga koji me je video i bolju.
Onda se mogu opružiti kao nimfa,
Ali u kamenu,
Sa pokrivačem do grla,
Uz svetlo koje čkilji kao mačje oko.
Jer nisam u policijskoj stanici
Da bi mi proveravao lični opis.

Pa šta ako tu i tamo nešto visi, bora se.
I dekor-zavesa i prekrivači računaju na to.
Koža mi je grgurava i kruta kao brokat.
Ali ispod gejdžiri - aktivni još.
Uokolo nikog. Napustili brod.

Muškarci, ha! Svaki je imao mamuzu.
Zar je čudo što sam ih zbacivala na zemlju,
Jednog po jednog. Žalim slučaj!
Samo pod jednim se ugibah,
Jedoh mu šećer iz ruku.
Samo njemu lizah čizmu.
Okusih i to. Štavljenu kožu i balegu.

Ljubav sad izgovaram u prošlom vremenu.
Mada srce još kostreši se.
I rado bi da učestvuje u borbi petlova,
Iako rasparano je po svim šavovima -
Jer ga vukoh i cimah,
Kao besna devojčica krpenu lutku.

Sad se zajedno krčkamo u zemaljskom loncu,
Kost i iznutrica,
Što jedna drugu glođu.
Za kotao na nebu neće ostati ništa.
Ni rebarce!
Zaprečiću se u sopstvenom grlu,
Kako vidim.

O ISTOM

Život više ne peva vesele arije,
Ali ni ne blebeće niti se blentavi kao šiparica.
Uozbiljio se kao predavač u univerziteskoj sali.
Iako slušaoci meškolje se, kao ovo ja sad.

Merkali smo se i zavodili uzajamno.
Al ostali - kratkih rukava!
Završilo se na pogledima
I slučajnom dodiru u prolazu.
Od kojeg još svrbi i tišti kao plik.

Opekoh se mnogo puta,
Zbog dugog jezika ili kratke suknje,
I dok u rernu stavljah pitu od zeleniša-
Onih koji iz maminih skuta
Dođu pod vašu suknju,
I ne znaju šta bi.
Nedopečeni bivaju i nesvareni.
A dopadoše mi takvi.

Sad bar s odgajanjem ne moram da se bakćem.
Stavila sam tačku!
Pozajmljujem isprane i ispeglane,
S rokom vraćanja.
Ako treba provetrim pokojeg
Na sopstvenoj promaji.
Ušinite - bez ljutnje!-
Odmah vraćam.

Pa ipak, nije uvek sve vedro i veselo.
Ugljevlje kad razgrneš
A ne nađeš nijednu žišku,
Pepeo džaraš a ne vatru.
Od poskočica do tužaljki - malo je.
Ali naricaljke više ne dolaze u obzir!
A ni cviljenje nad sobom.
Priznajem, bilo je - Bogu dušu!
Ipak, devičnjak mi osta na srcu,

Što je priznaćete za pohvalu.

Nisam na sporednom koloseku,
Niti žurim da uhvatim brzi voz.
Sedim na palubi,
Život poda mnom sav u peni brekće
Kao zauzdan konj.

O, MOJ TELEMAŠE

Voštano lice i presno srce -
Nije to za mene!

Ni sasušena pomorandža na stolu
Nije mi mila,
Ni isceden limun,
Ni plesnivo slatko mladosti
Od koga mi slatka mrvica
Na usni osta.

Sve ubuđalo, sagnjilo, natrulo,
Sa zadovoljstvom bacam u đubre.
Uveloj ruži glavu otkidam.
Staru haljinu rado poklanjam,
O iznošen ogrtač otirem cipele.
Umoljčan džemper umoljčan je život,
Od koga se ne isplete novi.

Na zubarskoj stolici sedim
Već dva života, i više.
Trpeći svrdlanje iznutra - spolja.
Bez anestezije,
Bez slatkih obmana
Petparačkih priča.
Degustirajući bol. Opet i opet.
O, nepodnošljivosti ponavljanja!
O, uobraziljo obnavljanja!

Dovde sam došla. Dovde.
Bez Ahilovog štita,
S Ahilovom petom na srcu.
Moj tiranine, moj imperijalista.
O, nemilosrdna mladosti,
Moj Telemaše!
Ne odigrah s tobom valcer
A već sva muzika stade.

LIRSKE POSLEDICE

Bez metafora, moj gospodičiću!

Da, imam podvaljak,
Imam podočnjake,
Imam sede.

Sredovečna žena,
A Vi - junoša!

Da, podnapita sam i bleđa.
I žica mi na čarapi gmiže
Uz nogu kao zmija.

Da, hendikepirana sam.
Zakopčanog grla.
Srce mi je ledeni breg,
Ne pomišljajte da ga otopite.

Jeste, spržena sam pustinja,
Hananski mrka.
Nisam Vaša mala hrizantema
O koju bi da stidnik češete.

Jest osorna sam.
Jest divlja sam.
Raspusna.

Katkad u purpur obučena.
Laso bacam ždrepcima oko vrata.
Usnice im svoje pružam - čedne.

Al od Vas u stranu ih okrećem.
O, tako jednostavan čin! -
Kao kada noć pada po svemu.

DOBROTA

Dobrota je dosadna.
Gospa Dobrota
I sva njena dobročinstva!

Dosadno je biti dobar.
Praštati, biti ljubazan.
Smešiti se,
I zadržati smešak.

Dozlaboga dosadno!

Poturati tanjirić mleka
Pod svaku njuškicu.
Obraz,
Poturati pod svačiji dlan.

Pokušala sam to.
Nije mi išlo.
Samo: na! na! na!
Bez: daj!

Takvima je mesto na nebu,
Međ sveticama.
A ja nisam ta.

Tek tamo mora da je dosadno!
Neću tamo ni za živu glavu,
Još mi se ovde pravi dar-mar!

Izgleda, za pakao se spremam,
Isuviše često pokazujem zube.

Osetljiva sam, dragi, kao skotna kučka;
U stanju sam da rastrgnem svakog
Ko mi pride blizu,
Ali i da polopće sopstveni nakot-
Za spas tela-duše.

Zato nisam oštenila ni jedno.
U utrobi ih svojoj držim, čuvam.
Sa srcem međ zubima,
Na sve režim.

FUCK YOU TOO

Hajde curo, obriši suze, zaboravi ga.
On je davež, sigurno mu kara posustaje.
Hvata ga frka da ne odeš s drugim,
Zato te muči kao bog đavola.

Vidim, ljubavni mulj stigao ti je do guše,
Šta čekaš, skini ga s vrata jednom za svagda,
Taj će ti kao reumatska groznica lizati kosti doveka.

Ne skači žmureći u živo blato ljubavnog očaja.
To se samo ljubavno čedo obilnije ukakalo.
Još ćeš ti voleti,
Kao kost supi tako ljubav daje aromu životu,
Otrcanom. Znam i svedočim.

Jutros rano dnekud se vraćaš,
Ne baš prikladno obučena,
Bolje reći, kao za večernji izlazak,
Sigurno si negde izvan kuće zanoćila
I sad se jedva vučeš sa podočnjacima do kolena.

Taj iz čijeg si kreveta jutros takva izašla,
Vidi se, nije te učinio princezom na grašku,
Naprotiv, skinuo ti je pozlatu sa kojom si otišla.

U tvojim jedrima nema više vetra,
Njegovo cepidlačko srce ostavilo te je na pučini
Da se snalaziš kao znaš i umeš.

Ali vidim ima za tebe spasa,
Promuklim glasom besno vičeš u telefon
“*Fuck you too!*”, “*Fuck you too!*”

Izgovaraš ono što sam toliko puta propustila.
Pa mi još uvek svako jutro izgleda ukiseljeno
Kao da sam se tek ispovala na ljubavni parket
Koji sam iz sve snage glačala rukama i nogama.

Bravo curo! imaš moju podršku,
Daj mu šut kartu i ne žali.
Ne zato što ljubavi više nemaš,
Već zato što se pomije prosipaju u slivnik odmah.
Inače zaudara i ono što se pojelo u slast.

S TIM MOMKOM NEŠTO NIJE U REDU

S tim momkom nešto nije u redu.
Prvo mi kaže da me voli
A onda se opija do besvesti,
Kopile jedno, na oči mi ne izlazi.

Jest da sam i ja kučka
Htela sam samo malo da se poševim
A pravila sam se nevešta
I treptala kao holivudska diva iz 50-tih.

Ipak, s tim momkom nešto nije uredu.
Podvio je rep i uhvatio maglu,
A da me nije pošteno ni onjušio, pseto jedno.
Ker!

Jest, da sam ja kučka s pedigreeom,
Al mogao je da smisli neku foru
Da igra Džejmsa Dina ili Džonija Depa,
Pošizela bih 100%.

Problem s momcima je
Što oni misle da bi cure odmah stalnu vezu-
Pa se slude, noge im klecaju,
Da računamo na prsten, matičara i zlatnu dečicu-
Pa odmah krenu da se preračunavaju,
Koliko gube a šta dobijaju.

Problem s momcima je
Što oni veruju da cure veruju
U ljubav do groba, ništa manje, -
Te odmah krenu da smišljaju tekst
Za zajedničku nadgrobnu ploču.

A mi od njih naučismo da sve to smara,
I da je pravi užitek pojebati se na brzaka,
Bez ikakvih obaveza, razmena telefona i sl.
Uz ono promrmljano u bradu "vidimo se"-
Što ne znači ama baš ništa, a najmanje to.
Al zbog koga smo nekada sve odreda
Piškile u gaćice od sreće.

Ipak, i pored svega toga,
S tim momkom nešto zaista nije u redu,
Mogao bi bar da mi mahne repom,
A ne da se trese kao pokislo pseto
U nekom haustoru, u nekom ćošku.

JEBOZOVAN PAR

Recimo,
Da smo ti i ja jebozovan par.
Ti jebozovan frajer a ja jebozovna riba.
Da se vozimo ševroletom bez krova,
Pustim drumovima.
Oko nas nikog i ničeg,
Kao kod Vendersa.
Samo noć rascvetana kao rana.

Recimo,
Da ti jednom rukom držiš volan
A da ti je druga ispod moje suknje,
Ispod koje, naravno, ne nosim ništa,
Da dižem ruke uvis i letim kao ptica.
Iznad nas nek je mesec - žut kao palačinka,
Zavitlana i zalepljena na plafon neba.

Recimo,
Da smo junaci nekog već viđenog filma,
Nešto kao "Divlji u srcu".
Da trešti muzika i da kola jure kao luda,
Dok nam vazduh seče lica kao brijač.

Recimo,
Da slećemo sa druma.
Tebi se volan zariva u grudi
Kao rečenica: Više te ne volim.
Ja se prelamam u struku,
Kao đurđevak na vetru
I kao ona kojoj je rečeno
Da je varaš s drugom.

Slatka bi bila smrt na tvojoj i mojoj usni
Tog trena, zar ne?
Presvisle bi jedno-dve zvezde,
Mesec bi se skotrljao niz breg,
I to bi bilo sve.

JA SAM STAROMODNA CURA

Volim kuće prizemljuše krastavih zidova
Sa dvorištima krcatim starudijama,
Umesto oblakodera i apartmana
U kojima se budim i spavam.
Muškatile u prozorima i u loncima na tufne
Više volim od imitacija, od «veštaka»,

Ja sam staromodna cura

Više volim vespe umesto automobila,
Tandrkanje tramvaja i kloparanje parnjače
Više od zvižduka mlaznjaka.
Puteljke umesto avenija i bulevara,
Kojima moje potpetice odzvanjaju,

Ja sam staromodna cura

Volim miris opranog veša
Koga vetar naduvava
Do moga lica, preko moga nosa.
I sve ono što veje iz prethodnog života,

Ja sam staromodna cura

Još slušam longplejke i tipkam na Oliveti.
Govorim hvala, izvinite, molim.
Volim da mi dasa pripali cigaretu,
Otvori vrata, pridrži kaput, primakne stolicu,
Da me svlači krpicu po krpicu,

Ja sam staromodna cura

Volim kič scene sa zalascima sunca,
Modne žurnale i porodične albume,
Od okretnih igara «stiskavac» jedino razumem,

Ja sam staromodna cura

Ne zujim i ne skitaram kojekuda,
U kući dreždim povazdan,

Kao glineni ćup sušeći se na promaji
Samoće i zadovoljstava,
Mamurna od snova,

Ja sam staromodna cura

Kuvam se u sopstvenom loncu
Marke hoću-neću.
O ljubavi i strasti malo šta znam.
Devičijeg srca rođena udovica,
Pod čijim nogama život kulja
Kao para iz šahta
Koji zaobilazim brzim koracima,

Ja sam staromodna cura

Ne kupujem po sniženoj ceni
Ni osmehe ni svilu.
Ne nosim mini suknje,
Bluze i haljine s dekolteom.
Bilo bi to lako oružje za nekog
Ko je nameran da osvaja bez ičeg,

Ja sam staromodna cura

Niti psujem, niti zvocam, niti besnim,
Možete me mazati na hleb.
Al s medom se uvek dobije malo otrova,
Ljubavi u smrtonosnim dozama,

Ja sam staromodna cura

Stari momak žulja me kao nova cipela,
Koji moram izuti, promeniti,
Za jednog udobnog kao patika,
Ili razgaženog kao susetkin muž,

Ja sam staromodna cura

Volim da gleda nove filmove na stari način
Iz zadnjeg reda bioskopske polutame,
Vežbajući «francuski poljubac»,

Ja sam staromodna cura

Dobra prema muškarcima
Kao prema onim koji se plaše mraka,
Lifta i prelaska ulice van pešačkog prelaza.

Stromodna cura -
Drevna kao Kartagina,
Minimalno oštećena zubom vremena.
Muzejski komad koga nema na aukciji.
Pipanje nije dozvoljeno.
Uzmi ili ostavi!

“OH YEAH”

Ima neko vreme ne drži me mesto.
Ne dreždim kao ono drvo pred kućom
Po kome seruckaju vrapci i čavke.
Idem tamo-ovamo, kući svratim tek.
Sudopera puna, razmešten krevet,
Sinoćni poljupci popadali uokolo.
Preskačem, zakačinjem,
Zgnječim štiklom,
Ubacim nešto u kljun,
Popravim šminku,
Namaknem bretelu,
Uđem, izađem,
«*Oh yeah.*»

Ima neko vreme
Ne srećem se sa sobom.
Ne otvaram čireve,
Ne zasecam tkivo,
Ne upražnjavam više rad na živo.
Na vrh kreveta skupljenih nogu
Ne prebiram šta je bilo a šta moglo.
Kao pepeo sa cigarete otresam sve sa sebe
Pa udahnem - izdahnem,
Zagnjurim duboko,
«*Oh yeah.*»

Ima neko vreme
Sve mi je potaman.
Tako mi je došlo.
Ne isterujem više Istinu i Pravdu,
Ne ispravljam krivu Drinu,
Ne gajim očnjake -
Digla sam ruke.
Drugi sada nek se time bave,
Želim im sreću,
«*Oh yeah.*»

Ima neko vreme
Sve gledam kroz ružičaste naočare,
Tako sam se napujdala.

Ne zavirujem u svoje i tuđe
Duboko i mračno.
Krv, znoj i suze
Nisu moj prezent i futur.
Srce što je bilo na pola koplja
Digla sam visoko na jarbol.
Tako mi se prohtelo.
«*Oh yeah*».

Ima neko vreme
Osećam oko nogu mota mi se,
Njuši me sreća,
Kao izgubljeno pašče.
Pojiću je, dojiću je.
«*Oh yeah*».

TAKVE PESME PIŠEM

Trebalo bi da imam novog ljubavnika,
Ovog da se ratosiljam
Kao konzerve kojoj je istekao rok upotrebe.

Trebalo bi brza kola da vozim
Kroz prozor kosa da mi vijori
Kao kod kakve Rozamunde
Što na konju jezdi.
Takve pesme pišem.

Trebalo bi do podne da spavam,
Da se izležavam na širokom krevetu
Kao poleglo žito po «majčici» zemlji.
Trebalo bi da ne marim za vreme;
Da ne kaskam, da ne žurim.
Da ispijam dan za danom, do dna – naskap!
Noć po noć, kao cigaretu za cigaretom.
Pa, opuške – pod potpeticu!
Reči na žar. Vrućicu u pesme.
Takve pesme pišem.

Trebalo bi usku haljinu da nosim.
Ramena krznom da ogrćem.
Na visoke štikle da se penjem.
Da se nafrakam i nakindurim,
Kao božićna jelka –
Da me ne prepozna ni rođena majka.

Trebalo bi da sam vedra, nasmejana, zavodljiva.
Da pevam i plešem do tri izjutra.
Da sam svesna svojih ženskih draži
Kad mi kakav pastuv pride.
Takve pesme pišem.

Trebalo bi da me ne dotiču
Žaoke, bodlje, bumbara i osa.
Maramicom kao kap znoja sa čela
Da obrišem svaku boru, brigu.

Trebalo bi da imam dovoljno love

Za kiriju, porez i još pride.
Lova dobro dođe kad ponestane ostaloga.
Kad zature se poljupci, kad iscure reči.
S lovom mogu disati na kredit!

Trebalo bi telo svoje da sunčam
Na kakvoj steni,
Daleko od dokova Sunovrata.
Trebalo bi iz zemlje Apatije
U zemlju Želja da emigriram,
Sve da želim ničeg da se ne odričem.

Trebalo bi u mirišljivoj peni da se kupam
Žilet veni da primičem.
Takve pesme pišem.

O RADMILI LAZIĆ

Rođena 1949. u Kruševcu. Živi u Beogradu, privremeno.

Objavila pesničke knjige: *To je to, Pravo stanje stvari, Podela uloga, Noćni razgovori, Istorija melanholije, Priče i druge pesme, Iz anamneze i Najlepše pesme*

Dobila nagrade: "Milan Rakić", «Djura Jakšić» i «Desanka Maksimović».

Objavila zajedničku knjigu antiratne prepiske sa Biljanom Jovanović, Marušom Krese i Radom Iveković *Vjetar ide na jug i obrće se na sever* u ediciji Suhrkamp a potom u ediciji Apatridi, Radija B92.

Autorka je antologije savremene ženske poezije *Mačke ne idu u raj*, Samizdat, FREE B92.

Napravila izbor iz poezije albanske pesnikinje sa Kosova Flore Brovine, *Nazovi me mojim imenom*(izdavači Feministaička 94 i B92)

Pokrenula i uređivala časopis za žensku književnost "ProFemina».

U Makedoniji objavila knjiga izabranih pesama u ediciji Plejade, 2001, u prevodu Branka Cvetkovskog.

U Americi 2003. objavila knjiga pesma *A Wake for the Living*, u prevodu Čarlsa Simića. Ista knjiga će biti objavljena kod engleskog izdavača Bloodaxe.

SADRŽAJ

- 3 Evergreen
5. Doroti Parker bluz
7. Smejaću se svuda, plakaću gde stignem
9. Jutarnji bluz
11. Sorry, Gospode
14. Inventar
16. Usred Ničega
18. Budi opaka kučka
20. Zadovoljno prase
22. Obrok
23. Bračna postelja
25. Ma soeur
26. Blaženstvo odlaska
27. Nedelja
28. Epilog
29. Stabla
31. Tango
33. Biću opak babac
35. Pozni bluz
37. Kost u grlu
39. O istom
41. O, moj Telemaše
42. Lirske posledice
43. Dobrota
45. Fuck you too
47. S tim momkom nije nešto u redu
49. Jebozovan par
50. Ja sam staromodna cura
- 53 "Oh yeah"
55. Takve pesme pišem

